

פרוטוקול מס' 24 ד

מישיבת הוועדה לשרותים צבוריים שהתקיימה
ביום ג' ט"ו תמוז תשי"ט (21.7.59)
בשעה 14.00

- נכחו : חברי הוועדה: מ. ארם - היו"ר
 י. אסא
 ז. ורהפטיב
 ש. נפרי
 י. נץ
 ז. טברסקי
 ד. צברי
 ד. נצר
 י. ניצני

מוזמנים: מר חיים כהן - היועץ המשפטי
 ד"ר ידין - משרד המשפטים
 מר פלק - יועץ המשפטי משרד הסעד
 מ. רוזנטל - משרד המשפטים
 גב' ליבוביץ - משרד הסעד

סדר-היום: - חוק אימוץ ילדים, תשי"ט-1958 (המשך)

היו"ר מ. ארם: פותח את הישיבה.

סעיף 11-

י. נץ:
 כבר במליאת הכנסת הרחבת את הדיבור על סעיף זה, מאחר ואני רואה אותו כסעיף הנוגע לא בתושבי הארץ בלבד; אלא פוגע, לדעתי, גם בילדי ישראל הנמצאים בשבי בידי נוכרים וזרים, אשר יראו י"כ. אנחנו מביטים על ענין אמוץ הילדים, כעל ניתוק מוחלט של הילד מהוריו הטבעיים. ההכרה בכך שההורים המאמצים הם ההורים של המאומץ; לפי כל חוק של כל מדינה, פותחת פתח מסו כן בשבי אנחנו נתקלים בבעיה הנקראת בעית ילדי השואה אשר נחטפו על ידי גויים אמצו אותם פה ושם, על ידי חוק המדינה, מאחר ולא נמצאו הורים וקרובים. לאחר שהתגלו הורים או קרובים, הללו מתחמקים מלהשיב את הגזילה הזו.

גב' ליבוביץ רואה לנגד עיניה רק את הילדים הנולדים מחוץ לנישואים. אינני מכחיש שרוב רובם של המקרים הילדים המאומצים הם ילדים כאלה; אבל החוק חל על כלל הילדים, והוא יכול לנגוע גם בילדים אשר יש להם הורים, וההורים אינם יודעים איפה הילד, איננו יכולים לשים גושפנקא של ניתוק גמור בין המאומץ להוריו בגוף החוק.

כהוכחה לכך אמרתי כי עלינו להיות זהירים, כדי שנוכל לטעון טענתנו כלפי אומות העולם, בקשר עם ילדי השואה אשר אומצו, ואין אפשרות להחזירם כיום לחיק משפחתם הטבעית.

ידוע לי מקרה בחיפה, כאשר בא לכאן מהנדס פולני; ואתו ילדה מאומצת, בת לאב אשר היה יח ע כעסקן צבורי, והושמד, ואשר לה שתי דודות מצד אביה בארץ. כאשר אותו גוי, הידוע כאחד מחסידי אומות העולם אמנם, בא לארץ ערכו לכבודו קבלת פנים נאה, וראו בו אדם גדול. והנה את הילדה הזו,

י. כץ: שהיא כיום בת 16, אי אפשר יותר להציל מידיה.
הוא החזירה לפולין, עם צלב על החזה, וזוהי
טרגדיה איומה. הוא רצה לסחוט עשרות אלפי לירות תמורת הילדה. כל זאת
למרות שההורה של הילדה הזו צווה לו כי מאחר ויש לה קרובים בחיפה, עם
תום השואה, יחזירנה למשפחה. כששמעתי על מקרה זה, אמרתי כי יש להתמיד
ולחסוף את הילדה. לו זה היה קורה אצל משפחה חסידיה, היו חוטפים את
הילדה מידי המאמץ, ולא היו מתירים החזרתה לחיק הנוצרות. הטרגדיה היא
שזה קרה אצל משפחה מודרנית, ולאור חוק האימוץ ח"א טען: אני אמצתי כחוק
את הילדה ותו לא. על סמך זה הוא אווז בה. אנחנו לכן, כאשר בקבל בצורה
כזו את החוק, ניתן בכך עידוד ונסמוך ידינו על מקרים כגון אלו. לא עמדתי
על דוגמאות אחרות אלא זו, מאחר וזוהי דוגמא קלאסית שאני בקיא בה. אבל
ישנם מקרים רבים של ילדים הנמצאים במוסדות או במזנרים או אצל משפחות
נוצריות.

מתוך הסכנה הזו אייתי אומר כי אם אנחנו רוצים
להעניק זכויות וחובות לילדים מאומצים, אולי נקבע בדיוק את ההיפך. לא
נגיד באופן כללי שזה יוצר את כל אותן החובות והזכויות הקיימות בין הורים
לילדיהם, אלא נאמר צו האמוץ מקנה זכויות וחובות, ונפרט מהם אותם זכויות
וחובות, אם דתיות, חינוכיות, משפחתיות, חברתיות, מחוץ לאלה ואלה.

מה שאני רוצה בעיקר הוא כי לא נגיד זאת באופן
סתמי על מנת שאחר כך נחפש את הפרוש בצוים אחרים, אם זה בצו ירושה, או בחוק
סעד, וישנם הרבה חוקים במדינת-ישראל שנצטרך להתאים את עצמנו אליהם, אלא
נפרט.

אינני מתעלם גם מהשאלה של ח"כ ורהפטיג, בקשר
לשליחת ניתוק הקשר כליל עם ההורים הטבעיים. ישנן הרבה מצוות בתורה,
ישנן הרבה מצוות אנושיות בין אדם והוריו, או הורי הוריו, ומהחובות
הללו אין אנחנו יכולים להתעלם. אני מבין שחברים אלה או חברים היו מקבלים
ברצון לו החלטנו על חוק זה בחיפזון, למרות שתהיינה אחר כך הסתבכויות, כי
מאי-דיוק ייפגעו לא רק אלה אשר יש להם גישה דתית לעניינים אלה, אלא גם יכונ
ליצור בעיות גם בקרב אנשים בעלי מחשבה וגישה אחרת. אי אפשר לדעת לאן
תגענה הטרגדיות הללו.

הנוסח שלי הוא לכן, כי צו האימוץ מקנה
חובות וזכויות למאומץ ולמאמץ ולפרט איזה הם. אינני שולל חובות
וזכויות דתיות חינוכיות משפחתיות וכו' של ההורים הטבעיים מחוץ לאלה
ואלה כפי שיפורטו.

לדעתי איננו יכולים לקבל את הדוגמא הזאת
הניתנת לנו כאן מתוך גישה זרה לרוח ישראל. זה עלול להתנקש פעם גם
באינטרס הלאומי שלנו, כי החוק הזה מתפשט ומשתרע גם אל מעבר למדינה.
עלינו להיות בענין זה זהירים ביותר.

אינני רוצה להרחיב את הדיבור, כיון שח"כ ורהפטיג
הביא בפנינו כבר דוגמאות חשובות ורגישות מאד, שאנחנו מחכים עד לברורים
גם בקשר לסעיפים אחרים. לדעתי, אני שוב חוזר על כך, יש כאן לחשוב היטב
גם לשכות הסעד צריכות לחשוב על מקרה כגון זה. היום מאמץ אדם הנמצא במצב
כלכלי טוב, ילד, וטובת הילד היא כי הוא ימצא בחיק המשפחה הזאת וייהנה
מכל הטוב שבה. לעומת זאת, הוריו הטבעיים אשר היו שרויים במצב כלכלי רע
כאשר מסרו את ילדם לאמוץ, וטובתו של הילד היתה להוציאן משם מבחינה
סוציאלית ומכל יתר הבחינות, מצבם הוטב והיו רוצים לקבל ילדם חזרה.

מר חיים כהן: אפשרות כזו כלולה בסעיף 16 של החוק.

י. כץ: אינני מפליג למרחקים, כאשר אנו עומדים בעיף
זה, אני רוצה לדעת מה מתרחש כאן.

לדעתי, אם כזה הופך להיות המצב, אזי אם כי הילד
התרגל להוריו המאמצים, יש אולי לחייב את ההורים הללו שלא יתאזרו לבן-טפוח
ולא יתעלמו ממזוקת הילד אשר בגלל התנאים לא יכול להתחנך ולא יכול לקבל

י. כ"ז:

את תזונתו המתאימה, וייאפשרו החזרתו להוריו הטבעיים. אנחנו בסעיף זה מנתקים אותו כליל מן ההורים הטבעיים. יכול להיות גם מצב הפוך, יכול להיות שהילד יצטרך בעתיד לתמוך בהורים. מדוע להתעלם גם מבעיות אלה? בסעיף נקבע - "הוא מפסיק את החובות והזכויות שבין המאומץ לבין הוריו ושאר קרוביו". אל לנו לשכוח כי יש בקרבת דם זו משום דבר טבעי אשר כל הכוחות בעולם לא יוכלו למנוע ולהפריד בין הדבקים, ועלינו למצוא בקשר לכך הגדרה בצורה אחרת.

נוסף על כך פסקה קטנה (2) איננה מנוסחת בצורה המניחה את הדעת. צריך להיות כתוב - "בכל דיני אישות ומשפחה".

היו"ר מ. ארם:

אני רוצה להקדים בקשה כי על כל אחד מהחברים להצטמצם בדבריו על מנת שנוכל

לסיים את הדיון בחוק.

מר חיים כהן:

אחד הדברים השנויים במחלוקת בין ח"כ ורהפטיג וביני ימים ימימה היא - היקף הסמכות של הכנסת בקשר לדיני תורה. הוא טען כי כל מה שהכנסת מחוקקת, איננו יכול להשפיע על הדינים הקבועים ועומדים מהר סיני. אני טוען, יתכן כי הכנסת תוכל לחוקק בתוקף ריבונותה חוקים העומדים בסתירה לדינים הקבועים ועומדים מאז. כאן כתוב "החובות והזכויות". שמא "החובות והזכויות" הכתובות פה בסעיף 11 הם גם הזכויות והחובות הכתובים בעשרת הדברות? אזי אם הכנסת באמת עומדת להתימר בחוק זה בכלל לעקור מן השרש אחד מעשרת הדברות, חושבני כי "התקדמנו" יפה, "השגנו" הישג שאפשר להתכבד בו. אבל דוקא אליבא דח"כ ורהפטיג, אינני יודע כיצד חשש כזה יכול לעלות על ליבו. אבל כדי למנוע כל ספק שהפעם לא היה זה בכוונתנו כלל, אני מוכן לומר כי אנחנו מדברים על "החובות והזכויות" הקיימים לפי כל דין, וזה פרושו לא רק החוקים במשפט המקובל, האנגלי, שהם בחוקף המשפט הישראלי בתור חוק חילוני. אלא "זכויות וחובות" הקיימים לגבי כל דין, כולל דיני התורה, שהם בעיני המעמד האישי בין איש לאשתו, הורים וילדיהם, מזונות וכו'. אלה אנחנו רוצים על ידי הסעיף הזה לכסות, אבל לא אחריים.

אני כשלעצמי אינני חושב שהתוספת הזו - "לפי כל דין" נחוצה, ראני מציע את התוספת אך ורק כדי להרגיע אותם חברי הכנסת המודאגים שמא אנחנו פה מתכוונים לפגוע בעקרונות יסודיים של "כבוד את אביך ואמך".

בנוגע להפסקת החובות והזכויות אשר בין ההורים הטבעיים לביני הילדים המאומצים, נראה לי כי פשוט לא יתכן להעמיס על הילד עכשו מערכת שלמה של זכויות וחובות נוסף על אלה אשר כבר קיימים בלאו הכי. צו האימוץ מכוון - זוהי רוח החוק כולו - לטובת הילד. בראש וראשונה טובת הילד, ולא רוצים להעמיס על הילד על ידי צו האימוץ חובה. כלפי ההורים הטבעיים, נוסף על התפקידים שיהיו לו להבא כלפי ההורים המאמצים. אילו מדובר היה רק בזכויות, הייתי מוכן להסכים לכך שצו האימוץ מוסיף לילד אותן זכויות שיש לו גם כלפי ההורים המאמצים. אבל אם אני צריך להוסיף לילד המאומץ חובות כלפי ההורים הטבעיים, נוסף על אלה שיש לו כלפי ההורים המאמצים, או להיפך, אני מסרב לכך, לא כי. ברגע שאני קובע צו אימוץ, החובות יחולו עליו אך ורק כלפי ההורים המאמצים ולא כלפי ההורים הטבעיים.

ח"כ כץ אמר שישנן מסיבות אשר בהן מן הצורך להתחשב, אז ישנן שתי דרכים בחוק הזה. (א) לפי סעיף 16, ישנה אפשרות שצו האימוץ יבוטל. ולדעתי הוא צריך להתבטל כליל ברגע שילד נמצא במנזר ונמצאו קרובים הרוצים לקבלו, או מצב אחר כפי אותו נסיבות אשר ח"כ כץ התריע עליהם. אין לזה נגיעה עם סעיף זה, כי זהו כלל ועיקרו. אז צריך לבטל את צו הפמוץ, ולכן החוק הזה פותח פתח לביטול מוחלט של חוק האימוץ.

ישנה אפשרות שניה בסעיף קטן (1), שבית-המשפט יקבע במקרים מיוחדים. את זה אין המחוקק יכול לקבוע מראש לגבי כל מקרה ומקרה, אלא יש להשאיר זאת בידי בית-המשפט.

אני, איפוא, מציע את החיקוק הבא -
... המאומץ לבני המאומץ כל אותן החובות והזכויות

ז. ורהפטיג:

אני רוצה לבקש מאת היועץ המשפטי כי יתיחס לצורך חוק זה בקשר לחוק הירושה.

מר חיים כהן:

זכויות וחובות כוללות הכל, לכאורה גם עניני ירושה. אני חושב שעצם הסדר זכויות ירושה בין הורה מאמץ לבין ילד מאומץ זהו ענין לחוק הירושה ולא לכאן. כאן אנחנו צריכים לציין את העקרונות שהאימוץ יוצר בין ההורים המאמצים לבין המאומצים, כל החובות והזכויות שהטבע קובע. קודם כל ובעיקר חובת מזונות, שההורים חייבים לזון את הילד והילד את הוריו. זה כולל גם חובת ריפוי, כסות, סתוצאה הפלילית כאשר הורה נוטש ילד ואיננו נותן לו את צרכיו. את כל הדברים האלה הקיימים בין ילד להוריו הטבעיים, אנחנו קובעים בחוק, והיו קיימים בין הורים מאמצים לבין ילד מאומץ. לגבי תוצאות אחרות כגון: נתינות, אזרחות, מקום מושב, שם, ירושה וכו' לכל אלה יש לנו חוקים מיוחדים אשר בהם ייקבעו כל התוצאות האלה.

היו"ר מ. ארם:

ברצוני לומר לח"כ ורהפטיג כי למעשה הויכוח נטוש מאחר והחוגים שלכם אינם מקבלים את ההגדרה של האמוץ. לדעתכם אפטרופסות יכולה להיות, אבל לגבי אמוץ, במלוא מובן המלה, כאשר לילד יש עכשו אב ואם אחרים, לגבי זה תפישתכם שונה, וזהו ויכוח בין שתי תפישות. אבל גם לפי תפישתכם בית-המשפט איננו מוסד המעיין בספר החוקים ואומר - "כזה ראה וקדש". אין זה מוסד נוקשה, אלא מלא חרדה לסובת הילד, ורואה את טובת הילד לא פחות מאשר חברי ועדת השרותים כולם, כולל ח"כ כץ לורהפטיג. אז גם בלי הסעיף הזה אי-אפשר לבוא ולהגיד: "כזה ראה וקדש".

י. כץ:

השופט ישפוט לפי הסעיפים. אינני מאשים, אבל זוהי העובדה, זוהי הסמכות שלהם.

היו"ר מ. ארם:

לא כן. אין מקום שאיננו אומרים - בית-המשפט רשאי לבטל לפי שיקול דעתו. אין

סעיף שבו איננו עומדים על כך.

מר חיים כהן:

בקשר לפסקא (2) אמר ח"כ כץ שהניסוח איננו מספיק. אני מוכן גם פה ללכת לפי אותו נוסח אשר נקטנו לגבי חוק שווי זכויות האשר האומר שהחוק איננו פוגע בדיני איסור והיתר לעניני נישואין וגירושין.

ז. ורהפטיג:

הספק אצלי התגבר עכשו בקשר לענין האזרחות. האם לפי חוק האזרחות האמוץ מקנה אזרחות או לא? לפי סעיף 4 של חוק האזרחות יש לי הרושם שאיננו מקנה אזרחות. מסתבר מכאן כי על ידי אקט של אמוץ בלבד אין מקנים את האזרחות. ו אני זוכר את הויכוח הגדול אשר היה בשעה שקבלנו את חוק האזרחות, ואני חושב שהנימוקים של הכנסת אז בענין זה, שלא רצו שהאמוץ כשלעצמו יקנה אזרחות, עומדים גם היום ביתר תקף.

מר חיים כהן:

בסעיף 13 המדבר על חוקפו של כל חיקוק וכל מסמך לגבי ילדו של אדם, כתוב - ילד, כולל ילד שאומץ. עניני האזרחות הם דאגה לגבי חוק האזרחות ואינם דאגה לכאן.

ד"ר ידין:

אולי האזרחות איננה כלולג בתוך חובה שבין ילד להורים.

ז. ורהפטיג:

אני מביא בזה את הצעותי.

אני מציע ליועץ המשפטי למחוק בסעיף (1) את המילים - "אם ראה סיבה לכך".

(ב) אני חפץ לשאול את היועץ המשפטי אם אין אפשרות לנסח בענין חובות וזכויות, שצו האמוץ יוצר בין המאמץ והמאומץ קשר משפטי דומה לזה שבין ילד להוריו.

מר חיים כהן:

אין זה קשר משפטי דומה, אלא בדיוק אותו קשר משפטי.

ז. ורהפטיג:
אני מציע כי ייכתב בחוק כי בית-המשפט יגדיר בצו האמוץ את היחס המשפטי בין המאומץ לבין המאמץ, במקום לגרוס את ענין החובות והזכויות. אם לא תקבלו זאת, הייתי מציע למחוק את המלה "כל".

מר חיים כהן:
אני מוכן למחוק את המלה "כל". ולנסח באפן הבא - "צו אימוץ יוצר בין המאמץ לבין המאומץ אותן החובות והזכויות הקיימות לפי כל דין בין הורים לבין ילדיהם".

ז. ורהפטיג:
אני מקבל את הנוסח של מר כהן.

נוסף על כך אני מציע להוסיף פסקה (3) האומרת כי האמוץ איננו גורע מזכויות הירושה שבין המאומץ והוריו וקרוביו הטבעיים. היות והיועץ המשפטי אומר להוסיף לילד זכויות, כן. לגרוע ממנו זכויות, לא. אני מציע שני דברים גם יחד. ואז או זה או זה. או שיהיה כאן הנוסח אשר כבר מסדיר את ענין הירושה, בחוק האימוץ, ויוסדר אחרת מאשר הממשלה הציעה זאת, או שיסדירו זאת עכשו כמו שמציעים שם, או שיאמרו בפרוש שענין הירושה איננו מוסדר בחוק האימוץ.

חוק הירושה הקיים כיום אומר כי האימוץ איננו משנה את דיני הירושה, אתם באים כאן, בחוק זה, בסעיף מס. 11, ואומרים כי זה כן משנה. אם כך, סעיף 14 איננו מוסיף לי ולא כלום.

מר חיים כהן:
האם אנחנו יכולים לבוא לידי הסכם במה שנוגע ליתר הדברים בסעיף 11?

ז. ורהפטיג:
אני שומר את ההסתייגות שלי בענין חוק דיני מזונות.

מר חיים כהן:
אני מוכן לנסח פסקא (2) באפן הבא:

"אימוץ איננו פוגע בדיני איסור והיתר לעניני נישואין וגרושין, ואיננו פוגע בזכויות ירושה בין המאומץ לבין קרוביו".

ש. כפריח:
העיקרון הוא הפסקת הקשרים עם המשפחה הטבעית, היינו, שהילד לא יידע מיהו משפחתו הטבעית. מאחר ואנחנו חושבים כי יהיה בזה משום טובת הילד. עתה בא היועץ המשפטי, ועל ידי הוספת המילים בקשר לירושה מכניס משום סתירה ליסוד. בחוק הירושה בסעיף 19, התנגדנו לכך מחוץ אותו נימוק.

היו"ר מ. ארם:
אין פרוש הדבר שכולנו מסכימים לכך, ח"כ ורהפטיג ואנכי איננו מסכימים.

ז. ורהפטיג:
אינני חושב שהמסקנה אשר הסיקה ח"כ כפריח היא כל כך מדוייקת. הצעת הממשלה בחוק הירושה אין לה שום קשר לניחוק. אין זה מחייב שהילד יידע מיהם קרוביו, אלא שזה מחייב כי כאשר ידועים מיהם הקרובים, הוא יורש אותם או לא. היינו, אם יוודע מיהם קרובי הילד, יש מקום לתביעת ירושה.

ז. טברסקי:
מה פרוש "אם יוודע"? אם כך הוא הדבר, אזי מתעניינים.

ז. ורהפטיג:
מה, איפוא, כאן החשש, שהילד המאומץ יילך לחפש קרובים?

היו"ר מ. ארם:
בפנינו עומדת עתה ההצעות של היועץ המשפטי, של ח"כ ורהפטיג ושל ח"כ כץ, נוסף על הנוסח המקורי. נסכם על מנת לראות באיזו מידה התקדמנו.

השינוי שהוצע ע"י היועץ המשפטי לפסקא (2), מחוץ לענין הירושה, מתקבל על דעת כלם. כמו-כן מתקבל על דעת כלם למחוק את המלה "כל" בסעיף 11. ועתה אנחנו עומדים על הצעתו של היועץ המשפטי בנוגע לתוספת ענין הירושה בפסקא (2).

מר חיים כהן:

אני הצעתי את ההצעה הזו מאחר ואני רואה עצמי מוסמך להציע זאת, כי זוהי הצעת הממשלה בחוק הירושה. אמרתי לפני כן כי למעשה אפשר להסדיר את הענין הזה בחוק הירושה, אילו היו מסדירים זאת בחוק הירושה, הייתי מציע לגבי חוק זה, כפי שהממשלה החליטה, ביחס לחובות וזכויות. לכן, לגופו של ענין אינני רואה אסון גדול אם ענין זה ייכנס לחוק האימוץ. השאלה היא רק איפה המקום שיש לציין זאת. נכון כפי שנאמר כי הכנסת איננה קשורה בהצעת הממשלה, אבל אני קשור בהצעת הממשלה. ברור שכל אחד מחברי הוועדה יכול להצביע לפי ראות עיניו. על כל פנים הועיון המונח ביסוד ההצעה של הממשלה, גם בחוק הירושה, הוא כי לפי דעתנו האמוץ צריך לבוא כדי להוסיף זכויות לילד ולא לגרוע ממנו זכויות. אשר לטענה כי הענין יביא לידי חיפוש קרובים על ידי הילד, אזי הממשלה החליטה כי הטובה אשר עלולה לצמוח מזכות הירושה היא עדיפה על הסיכון שילד יילך להתעניין מי ומי הם הוריו הטבעיים.

ז. טברסקי:

היות וחוק הירושה צדיין לא נחקבל, יכולים להיות שיצויים. הוסבר לנו עתה כי היכולת הטובה העלולה לצמוח לילד מהירושה עדיפה על העיקרון עליו דבוח ח"כ כפרית, שעל ידי אפשרות זו אפשר להגיע להריסת חיו של הילד. שאלתי המופנת ליועץ המשפטי היא: האם אנחנו חייבים להכניס את ענין הירושה לחוק זה, היות וחוק הירושה בהציעו הסדרים שונים, יציע גם את הסדר ענין הירושה לגבי ילד מאומץ. בכך אנחנו פוסחים על כל שדה המוקשים עליו נטושים חילוקי הדעות.

ז. ורהפטיג:

היות ואני חושש שענין זה של הירושה עלול לסבך מאד את החוק, ואני מקוה כי בכנסת נקבל רוב בעד זה, כי על ידי כך שלא נכניס זאת לחוק, נקפח את הילד מאד, אני מציע שאת ההצבעה בענין שיקול דעת בדבר הירושה, נשאר לישיבה הבאה. יהיה משום קפוח רב לילד המאומץ אם לא נסדר באפן לגיטימי את ענין הירושה בחוק האימוץ.

היו"ר מ. ארם:

אני מעמיד להצבעה את ההצעות הבאות -

סעיף (2) הצעת היועץ המשפטי - "אימוץ איננו פוגע בדיני איסור והיתר לעניני נישואין וגרושין ואיננו פוגע בזכויות ירושה בין המאומץ לבין קרוביו".

בעד ההצעה הזו הצביעו 4.

בעד אותן נוסח עם מחיקת התוספת - "ואיננו פוגע בזכויות ירושה בין המאומץ לבין קרוביו", הצביעו 5.

פסקא (2) נתקבלה בלי תוספת הענין הנוגע להסדר ירושה.

נרשמו הסתייגויות ליו"ר ארם, ח"כ ורהפטיג וכך. כמו-כן נרשמת זכות נסוח לח"כ ורהפטיג לגבי הצעותיו, ולח"כ כץ.

סעיף 11 נתקבל בנוסח הבא -

"האמוץ יוצר בין המאמץ לבין המאומץ אותן החובות והזכויות הקיימות בין הורים לבין ילדיהם; הוא מפסיק את החובות והזכויות שבין המאומץ לבין הוריו ושאר קרוביו; ואולם -

(1) רשאי בית המשפט לצמצם בצו האמוץ את התוצאות האמורות.

(2) האימוץ איננו פוגע בדיני איסור והיתר לעניני נישואין וגרושין. "